

РЕШЕНИЕ

№ 434

гр. София, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 02.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7157** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 65 ал. 4 от Закона за общинската собственост /ЗОС/.

Образувано е по жалба на М. Г. П. срещу заповед № РМЛ21-РД48-7/24.06.2021 г. на кмета на Район „М.“, СО, с която е разпоредено, на основание чл. 65 ЗОС, да се из земе недвижим имот, частна общинска собственост, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] с АОС № 330/07.12.1997 г., което се държи без правно основание.

Наведените със жалбата основания за незаконосъобразност на оспорения административен акт са за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон - чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. По същество се излагат съображения, че не са налице основанията за издаване на оспорената заповед, т.к. е заплащан дължимия наем и консумативи.

В съдебно заседание жалбоподателката М. Г. П. се явява лично и поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът кмет на Район „М.“, СО, за съдебно заседание редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и служебно, на основание чл. 168, ал.1, вр. чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното.

От фактическа страна се установява следното:

От приложения на л. 24 АОС № 330/17.12.1997 г. се установява, че Район „М.“, СО, стопанисва и управлява апартамент 3 в блок 343 с един вход и на 14 етажа.

Със заповед № 226/15.12.1997 г., на основание чл. 43 от ЗОС М. Г. П. е била настанена в[жк], [жилищен адрес] заедно със съпруга си и дъщеря си. По делото е приложен и договор за наем от 08.03.2006 г. между кмета на Район „М.“ и М. Г. П., като е определена и месечна наемна цена от 43,71 лева

По повод доклад № 6/12.07.2018 г. е установено, че М. Г. П. не е заплащала дължими суми за общинското жилище както следва: за ТБО 15 вноски в размер на 239,75 лева; задължения към [фирма] – 1977,36 лева за период 08.2011 г. – 11.2018 г.; задължения към [фирма] 2205,97 лева към 08.01.2019 г. Издадена е заповед № РМЛ19-РД48-2/17.01.2019г., с която е прекратено наемното правоотношение с М. Г. П.. Със същата заповед е дадена възможност на наемателката в 14 – дневен срок от получаването и доброволно да освободи жилището. Заповед № РМЛ19-РД48-2/17.01.2019 г. е влязла в сила като неоспорена, факт, по който спор по делото не е налице. Изготвен е доклад № РМЛ19-КП71-2/16.05.2019 г. от служител на отдел УОСЖФ, р-н М., СО, съгласно който М. Г. П. и нейното семейство държат без правно основание общинско жилище в[жк], [жилищен адрес].

Издадена е процесната заповед № РМЛ21-РД48-7/24.06.2021 г., с която е разпоредено да се иземе общинският имот, като е определено изпълнението на заповедта да бъде осъществено на 10.08.2021 г. в 10.00 часа.

При така установените факти съдът формира следните правни изводи:

Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима. По делото няма данни за датата на връчване на заповед № РМЛ21-РД48-7/24.06.2021 г., а предвид датата на депозиране на жалбата в съда 06.07.2021 г. съдът приема, че жалбата е подадена в срок от лице, засегнато неблагоприятно от административният акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган съгласно чл. 65, ал. 2 от ЗОС във вр. с чл. 46, ал. 1, т. 3 от ЗМСМА и чл. 34, ал. 1 от НРУУРОЖТСО, както и в изискуемата от закона форма. С процесната заповед се изземва имот, находящ се в[жк], блок 343, вход 1, ет. 1, ап. 3, което е на територията на Р-н „М.“, СО.

Не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при издаването на оспорената заповед. Съставен е констативен акт от районната общинска администрация, установяващи релевантните за случая обстоятелства, изготвен е доклад от служители в отдел УОСЖФ. С уведомления по чл. 26, ал. 1 от АПК, по същество, жалбоподателката е канена да погаси задълженията си, като в същите е посочено, че при неизпълнение ще бъде прекратено наемното правоотношение. Издадена е заповед № РМЛ19-РД48-2/17.01.2019 г., с която е отменена заповед № 226/15.12.1997 г. и е прекратено наемното правоотношение с М. Г. П..

В случая съдът намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съдебната практика и теорията са константни в разбирането, че процесуалните нарушения в административното производство са съществени, само ако са се отразили на правилността на крайните фактически и правни изводи на административния орган, което в случая не се установява. В крайна сметка правото на защита на жалбоподателят е гарантирано в най-пълна степен пред административния съд по реда

на оспорване на административния акт, от която възможност се е възползвал. По делото не са ангажирани доказателства, които да обосноват различен резултат в административното производство, защото и в съдебното производство не се събраха доказателства, че имота се държи имота на валидно правно основание. По делото са представени фактури за плащане на наем, ток и вода, които обаче касаят период след образуване на адм. д. № 7157/2021 г. по описа на АССГ и не обосновават защитната тезата за изплатени всички задължения по доклад № 6/12.07.2018 г. Извън което, въпросът с настанителната заповед и наемното правоотношение е решен с влизането в сила на заповед № РМЛ19-РД48-2/17.01.2019 г. на кмета на Р-н „М.“, СО.

По приложението на материалния закон съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 65, ал. 1 и 2 от ЗОС, общински имот, който се владее или държи без основание, не се ползва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се иземва въз основа заповед на кмета на общината, съответно на кмета на района - в градовете с районно деление. Аналогично, чл. 34, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/ изземването на общински жилища, които се владеят или държат без основание, не се използват по предназначение, или необходимостта от които е отпаднала, се извършва със заповед на кмета на района, на чиято територия се намират имотите. За да се приеме, че една заповед за изземване на недвижим имот, издадена на основание чл. 65, ал. 1 от ЗОС, е законосъобразна следва да са налице кумулативно три предпоставки: 1/ имотът, предмет на заповедта, да е общинска собственост; 2/ същият имот да се владее или държи от адресата на заповедта и 3/ това владение или държане на имота да е: а) без основание, б) не се използва по предназначение или в) необходимостта от него е отпаднала.

В случая основен и единствен мотив на заповед № РМЛ21-РД48-7/24.06.2021 г. е, че имот, находящ се в [населено място], [жк], бл. 343, ап. 3 – първи етаж, се държи без правно основание.

Столична община се легитимира като собственик на процесния имот с АОС № 330/17.12.1997 г.

По делото се установява, а и не се спори, че към 24.06.2021 г. същият имот се е държал от М. Г. П. и членовете на домакинството и.

По отношение на третата предпоставка, административният орган е посочил, че имотът се държи без правно основание, като подробно е описал фактическите обстоятелства, при които се издава актът. По делото се установява, а и не се спори, че със заповед № РМЛ19-РД48-2/17.01.2019 г., с която е отменена настанителна заповед № 226/15.12.1978 г. и е прекратено договора за наем с М. Г. П. е влязла в сила..

При наличната нормативна уредба и обсъждане на доказателствата по делото съдът приема, че към датата на издаване на процесната заповед за изземване, имотът, подробно обсъден по-горе се владее от жалбоподателя без правно основание.

Тук следва да се обсъдят извършените от оспорващия плащания, за които по делото за приложени доказателства. От последните се установява, че след издаване на заповед № РМЛ21-РД48-7/24.06.2021 г. са били осъществени заплащания на наемни вноски за последващ период.

Настоящият състав не споделя становището, че извършените плащания на дължимия наем, ток и вода след получаване на поканата за доброволно плащане и след издаване заповед за прекратяване на наемното правоотношение има за последица отпадане на правното основание за издаване на оспорената заповед № РМЛ21-РД48-7/24.06.2021 г.

Във връзка с преценката за съответствие на заповедта с материалния закон и в частност с твърденията за допуснати нарушения по чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС/ Конвенцията) и с оглед данните по делото относно живеещите в жилището членове на домакинството по смисъла на §1, т.2 от НРУУРОЖТСО на жалбоподателят – петима възрастни и две малолетни деца, всички негови низходящи, съдът съобрази следното:

Съгласно разпоредбите на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС/ Конвенцията), ограничението на правото на личен и семеен живот, на жилище и тайна на кореспонденцията е допустимо само в предвидени в закона случаи, когато това е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Според Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) административните органи и съдилища следва задължително да изследват пропорционалността на мерките, когато с тях се засягат основни човешки права. Това е развито в решението по делото "Й. и други срещу България" на ЕСПЧ, в което се констатира нарушение на чл. 8 от ЕКЗПЧОС.

Отнемането на дома на едно лице според съда, неизбежно засяга сериозно личния му живот, а също така рефлектира и на семейния му живот. Правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата не е абсолютно и може да бъде ограничавано от държавните власти, но само при наличието на предпоставките, посочени в ал. 2 на чл. 8 от Конвенцията. За да е законосъобразна, намесата трябва да е предвидена в закона, да е обусловена от някоя от целите, посочени в ал. 2 на чл. 8 от Конвенцията и да е пропорционална. В случая намесата на административният орган в упражняването на това право е допустима, като е налице случай, предвидени в закона /ЗОбС/ и е необходима в едно демократично общество за защита на правата на другите; в случая - за защита на правата на собственика-наемодател, който има право да управлява собствеността си, съответно да получава уговорения наем или да прекрати договора, ако не му се плаща съгласно уговореното.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл.168 АПК, съдът приема, че същият е законосъобразен като издаден в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения, постановен е от компетентен орган и в изискуемата се форма, поради което не са налице основания за отмяна по чл. 146 АПК.

От ответника по делото не се претендират разноски и такива не следва да се присъждат, въпреки изхода на спора.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 33-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. П. срещу заповед № РМЛ21-РД48-7/24.06.2021г. на кмета на р-н М., СО, с която е разпоредено, на основание чл. 65 ЗОС, да се из земе недвижим имот, частна общинска собственост, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] /АОС № 330/07.12.1997 г./, който се държи без правно основание.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от

съобщаването му на страните, чрез Административен съд София - град пред
Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда
на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: